

דמר בן ננס — סבר: אפילו אחת בחייו ואחת כמותו, יש להן "כתובת בנין דכרין".

ומר — רבי עקיבא — סבר: אחת בחייו ואחת כמותו, אין להן "כתובת בנין דכרין".

וזה הוא שאמר רבי עקיבא: מיד באותה שעה שמת הבעל בחיי השניה, והתברר שלא יזכו בני השניה ב"כתובת בנין דכרין", בטלה מכאן דין "כתובת בנין דכרין".

אמר רבה: אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי [מצאתי את חכמי הישיבה כשהם יושבים ואומרים] לדחות את הפירוש הזה בכרייתא:

דכולי עלמא בין לכן ננס ובין לרבי עקיבא: אחת בחייו ואחת כמותו יש להן לבני הראשונה "כתובת בנין דכרין", ואילו היה שם "מותר דינר" מעבר לשתי הכתובות, אכן לדעת כולם היו זכאים יורשי הראשונה ל"כתובת בנין דכרין" —

אלא שברייתא זו הרי עוסקת באופן שאין שם מותר דינר, שהרי אומרים בני הראשונה לבני השניה: טלו כתובת אמכן "וצאו", כי יותר אין לכם מה לירש שהכל ניטול בכתובת אמנו —

והבא בכתובה האם היא נעשית מותר לחברתה, והוא הדין למותר דינר המשועבד לבעל חוב אם נעשה הוא מותר ל"כתובת בנין דכרין" הוא דקמיפלגי.

יכולין בני הראשונה [זו שמתה ראשונה] לומר לבני השניה: אתם, היות ובני בעלת חוב אתם, ואינכם באים לגבות מדין "כתובת בנין דכרין", הרי כשטיטלו את הכתובה מדין חוב מתקיימת בכתובתכם ירושה דאורייתא שאנו ואתם פורעים מן הירושה את חוב אבינו —

ולכן: טלו כתובת אמכם הקטנה וצאו מן הירושה, כי את מותר הירושה ניטול אנו מדין "כתובת בנין דכרין", שהרי יש כאן "מותר דינר" בנכסים שגביתם לפרעון חובכם. [ועיין ברש"י שביאר כי בהכרח מדובר כאן שאין מותר דינר מלבד שתי הכתובות].

רבי עקיבא אומר:

כבר באותה שעה שמת הבעל בחייה של השניה, ושוב לא יגבו בניה "כתובת בנין דכרין", קפצה לה הנחלה⁽¹⁰⁾ מלפני בני הראשונה מלהיות "נחלת כתובת בנין דכרין" להם לבדם —

ונפלה הנחלה להיות נחלה דאורייתא כשאר ירושה ואף לפני בני השניה, שיטלו בה אף הם שוה בשוה עם בני הראשונה [לאחר שיגבו בני השניה את חוב כתובת אמן]; כלומר: בטלה מכאן "כתובת בנין דכרין", היות ויורשי השניה אינם זוכים ב"כתובת בנין דכרין".

מאי לאו, האם לא, בהא קא מיפלגי בן ננס ורבי עקיבא?

10. א. ראה מה שכתב רבינו עקיבא איגר בדרוש וחדוש לבאר לשון "כבר קפצה נחלה", וראה גם בספר "הפלאה".

שנחלקו תנאים בסברת "אתי לאינצויי", ואולם ראה מה שכתב בעל שיטה מקובצת בביאור דברי הגמרא ובלשון רש"י זה.